

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พลาสติกเป็นวัสดุที่ถูกนำมาใช้อย่างแพร่หลายและมีปริมาณการใช้งานมากขึ้น ซึ่งถือได้ว่าเป็นวัสดุที่มีบทบาทที่สำคัญ โดยปัจจุบันการผลิตพลาสติกมีต้นทุนการผลิตที่ต่ำ รวมถึงยังมีเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่สามารถผลิตพลาสติกให้มีคุณสมบัติตามความต้องการหลายอย่าง เช่น ถูงใส่อาหาร บรรจุภัณฑ์สำหรับห่ออาหารและใส่เครื่องดื่ม พลาสติกนอมอาหาร ของเล่นเด็ก อุปกรณ์ก่อสร้าง เฟอร์นิเจอร์ การผลิตพลาสติกจะเพิ่มเติมสารเคมีบางอย่างลงไป ซึ่งสารเหล่านี้จะปนเปื้อนสู่อาหาร ถ้าหากใช้งานพลาสติกที่ไม่ถูกต้องหรือใช้ด้วยวิธีที่ไม่เหมาะสมกับประเภทของพลาสติก อาจส่งผลก่อให้เกิดมะเร็ง และนำมาซึ่งผลกระทบต่อการใช้ชีวิตประจำวันต่าง ๆ ได้¹

พลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้ง (Single-use plastic) เป็นพลาสติกที่อำนวยความสะดวกในระยะเวลาสั้น ๆ แต่กว่าจะย่อยสลายนั้น ใช้เวลานานมาก เช่น ถูงพลาสติกที่อำนวยความสะดวกในการถือ หลอดพลาสติกที่อายุการใช้งานสั้นเพียงไม่กี่นาทีเท่านั้น งานพลาสติก ก่อสร้างอาหาร พลาสติก รวมไปถึงช้อนและส้อมพลาสติกที่มีระยะเวลาการใช้งานเพียงแค่ 1 มื้อเท่านั้น แก้วน้ำ และแก้วกาแฟ และปัญหาที่สำคัญคือ หากพลาสติกปนเปื้อนเข้าสู่สิ่งแวดล้อมแล้ว หรือหลังจากพลาสติกที่มนุษย์ใช้แล้วกลายเป็นขยะ มักจะมีปลายทางอยู่ที่หลุมฝังกลบ หรือปนเปื้อนในสิ่งแวดล้อม เช่น แม่น้ำ ทะเล พื้นดิน เมื่อเวลาผ่านไปก็จะแตกตัวออกมาเป็นพลาสติกขนาดเล็ก หรือไมโครพลาสติกที่ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่าซึ่งจะทำให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและมนุษย์ต่อไปในอนาคตได้

¹ ศุภิพร แสงกระจ่าง, ปัทมา พลอยสว่าง, ปรีณดา พรหมหิตาธร. (2556). ผลกระทบของพลาสติกต่อสุขภาพและสิ่งแวดล้อม. *วารสารพิษวิทยาไทย*, 28 (1), หน้า 41.

² The Bangkok Insight Editorial Team. (2563). *3 ก.ค. วันปลอดถุงพลาสติกสากล มุ่งหน้าสู่สังคมปลอดขยะพลาสติก*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <https://www.thebangkokinsight.com/news/environmental-sustainability/388409/>. [2565, 26 ธันวาคม].

ปัจจุบันเทคโนโลยีและระบบสื่อสารของมนุษย์ได้มีการพัฒนามากขึ้น เพื่อให้การดำรงชีวิตมีความสะดวกสบายและประหยัดเวลามากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะการบริการส่งอาหาร (Food Delivery) เป็นหนึ่งในธุรกิจที่ได้รับความนิยมและเป็นที่น่าสนใจอย่างมากในช่วงก่อนและหลังโควิด ซึ่งมีการขยายตัวอย่างต่อเนื่องจากทั้งพฤติกรรมของผู้บริโภคที่เปลี่ยนไปทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ และพฤติกรรมผู้บริโภคยุคออนไลน์ดังกล่าว ทำให้ประชาชนส่วนใหญ่เลือกการใช้บริการส่งอาหาร ทั้งในแง่ของความสะดวกสบายและประหยัดเวลามากขึ้น โดยไม่ต้องเสียเวลาเดินทางผ่านการติดขัดของรถบนท้องถนน ซึ่งการให้บริการนั้นจะจัดส่งให้ทุกสถานที่ และยังสามารถใช้บริการได้ตลอดเวลา อย่างไรก็ตาม ปัญหาจากการใช้บริการส่งอาหารดังกล่าว คือ การควบคุมการเกิดขยะพลาสติกจากผู้ประกอบการร้านอาหาร โดยเฉพาะพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้ง เนื่องจากการซื้ออาหารแต่ละครั้ง จะต้องมียุติภัณฑ์ใส่อาหาร เช่น กล่องพลาสติก แก้วพลาสติก ซ้อนซ้อน หลอดพลาสติก หรือถุงพลาสติก อีกทั้งยังมีของใส่เครื่องปรุงอาหารต่าง ๆ โดยผู้บริโภคส่วนใหญ่ยังไม่ได้มีการคัดแยกขยะตั้งแต่ต้นทางได้ ทำให้ส่งผลต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากขยะพลาสติกและขยะอาหาร นำไปสู่พฤติกรรมผู้บริโภคที่ไม่ยั่งยืนจากการสั่งอาหารออนไลน์ และทำให้ปริมาณขยะพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้งเพิ่มสูงขึ้นจากการสั่งอาหารมาที่พักอาศัย จากการสำรวจของกรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พบว่า ในปี พ.ศ. 2563 มีปริมาณขยะพลาสติกเกิดขึ้นในช่วงสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID-19) ประมาณ 6,300 ตันต่อวัน (เพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 15) จากในช่วงสถานการณ์ปกติมีขยะพลาสติกประมาณ 5,500 ตันต่อวัน³ ซึ่งต่อมาในปี 2564 มีขยะพลาสติกหลังการใช้งาน ประมาณ 2.76 ล้านตัน หรือ ประมาณร้อยละ 11 ของปริมาณขยะทั้งหมด เนื่องจากมีมาตรการ Work From Home และมาตรการห้ามนั่งรับประทานอาหารในร้านอาหาร ทำให้ประชาชนต้องสั่งอาหารกลับไปรับประทานที่บ้านและใช้บริการส่งอาหาร (Food Delivery) เพิ่มมากขึ้น ประกอบกับการใช้บรรจุภัณฑ์พลาสติก เพื่อความปลอดภัยและเป็นการป้องกันการแพร่กระจายของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ส่งผลให้ปริมาณขยะพลาสติกเพิ่มขึ้น ขยะพลาสติกดังกล่าวมีการนำกลับไปใช้ประโยชน์เพียงประมาณร้อยละ 20 ส่วนที่เหลือจะเป็นพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียว (Single-use plastics) อาทิ ถ้วยร้อนถุงเย็น ถุงหูหิ้ว แก้วพลาสติก หลอดพลาสติก กล่องพลาสติก กล่องโฟมบรรจุอาหาร ถูกนำไปจัดการด้วยการฝังกลบ (Landfill) และนำไปเผาในเตาเผา บางส่วน

³ กรมควบคุมมลพิษ. (2564). สถานการณ์มลพิษของประเทศไทย. *วารสารจดหมายเหตุพิทักษ์สิ่งแวดล้อม*, 1 (3), หน้า 9.

นำไปเป็นเชื้อเพลิงขยะ (Refuse Derived Fuel: RDF) ทั้งนี้ มีขยะพลาสติกบางส่วน ไม่เกินร้อยละ 3 ที่ไม่ได้รับการจัดการและตกค้างในสิ่งแวดล้อม⁴

จากสภาพปัญหาดังกล่าวข้างต้น เมื่อมีการบริการส่งอาหารมากขึ้นแล้ว ผู้ประกอบการร้านอาหาร จึงจำเป็นต้องตระหนักถึงมิติด้านสิ่งแวดล้อม กล่าวคือ ในธุรกิจบริการส่งอาหารมีการใช้บรรจุภัณฑ์อาหารหรือเครื่องดื่มต่าง ๆ ที่จะกลายเป็นผลเสียต่อสิ่งแวดล้อม แม้ว่าจะมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจัดการขยะและมลพิษอื่น ๆ ตามที่ปรากฏในพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 ซึ่งมาตรการทางกฎหมายต่าง ๆ ยังขาดความเชื่อมโยงของการจัดการขยะพลาสติกอย่างเป็นระบบ เป็นเพียงเครื่องมือในการควบคุม กำกับ หรือดูแลเท่านั้น จึงยังไม่อาจแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมมากขึ้น และใช้ทรัพยากรอย่างไม่คุ้มค่า หากไม่มีกฎหมายบังคับหรือมาตรการจูงใจจากภาครัฐ อาจเป็นเรื่องยากที่ผู้ประกอบการร้านอาหารจะเข้ามามีบทบาทในการสนับสนุนอย่างจริงจัง ดังนั้น ผู้เขียนจึงได้กำหนดประเด็นปัญหาที่สำคัญที่ต้องการศึกษา ดังนี้

1) ปัญหาการนิยามและการแบ่งประเภทของขยะพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้ง (Single-use plastic)

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 มาตรา 4 ให้คำจำกัดความของคำว่า “ของเสีย” หมายถึง ขยะมูลฝอย สิ่งปฏิกูล น้ำเสีย อากาศเสีย มลสารหรือวัตถุอันตรายอื่นใด ซึ่งถูกปล่อยทิ้งหรือมีที่มาจากแหล่งกำเนิดมลพิษ รวมทั้งกาก ตะกอน หรือสิ่งตกค้างจากสิ่งเหล่านั้น ที่อยู่ในสภาพของแข็ง ของเหลว หรือก๊าซ

จากบทบัญญัติดังกล่าว จะเห็นได้ว่า ปัจจุบันยังไม่มีข้อกำหนดนิยามของคำว่า ขยะพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้งไว้โดยตรงในกฎหมายของไทย ซึ่งจัดอยู่ในกลุ่มของขยะมูลฝอยที่สามารถแบ่งออกได้หลายประเภท ไม่ว่าจะเป็น ซ้อน ส้อม จานพลาสติก ถ้วยพลาสติกหูหิ้ว กล่องใส่อาหาร หลอดกาแฟ หรือแก้วกาแฟ โดยปัญหาการจัดการขยะพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้งนั้น ถือว่าเป็นปัญหาที่สำคัญมาก โดยส่งผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของมนุษย์และเกิดปัญหาสิ่งแวดล้อมเป็นระยะเวลานาน เช่น การย่อยสลายที่ต้องใช้ระยะเวลาอันยาวนาน การปนเปื้อนของพลาสติกในสิ่งแวดล้อม ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของประชาชน ซึ่งปัญหาดังกล่าว ควรจะต้องได้รับการแก้ไขอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะการเกิดขยะพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้งจากบริการส่งอาหารที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในปัจจุบัน ฉะนั้น การกำหนดประเภทของขยะพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้งที่ชัดเจนมากขึ้น จึงจำเป็นอย่างมาก เพื่อให้สามารถหาแนวทางการจัดการที่มีประสิทธิภาพและยั่งยืนต่อไป

⁴ กรมควบคุมมลพิษ. (2565). รายงานสถานการณ์มลพิษของประเทศไทยปี 2564. กรุงเทพฯ: กรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม.

2) ปัญหาเกี่ยวกับกำหนดมาตรการส่งเสริมสำหรับผู้ประกอบการร้านอาหารที่ใช้บริการส่งอาหาร เพื่อจัดการขยะพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้ง

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 มาตรา 53 (3) บัญญัติไว้ว่า “มาตรา 53 ให้คณะกรรมการควบคุมมลพิษมีอำนาจและหน้าที่ดังต่อไปนี้...

(3) เสนอความเห็นเกี่ยวกับการกำหนดมาตรการส่งเสริมด้านภาษีอากรและการลงทุนของเอกชนเกี่ยวกับการควบคุมมลพิษและการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมต่อคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ...”

จากบทบัญญัติดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า เพื่อให้เกิดการควบคุมการใช้ขยะพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้ง คณะกรรมการควบคุมมลพิษสามารถกำหนดมาตรการส่งเสริมเกี่ยวกับด้านภาษีอากรที่เหมาะสมสำหรับผู้ประกอบการร้านอาหารได้ แต่ปัจจุบันอาจจะยังไม่มี การกำหนดได้อย่างชัดเจน จึงอาจทำให้ผู้ประกอบการร้านอาหารยังไม่ตระหนักถึงการเลือกใช้สินค้าที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ฉะนั้น จึงจำเป็นต้องกำหนดมาตรการด้านภาษีอากรสำหรับขยะพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้ง โดยจะต้องใช้มาตรการจูงใจและมาตรการทางภาษีมายผลักดัน เพื่อควบคุมปัญหาดังกล่าวในแต่ละพื้นที่ โดยเฉพาะการควบคุมจากร้านอาหารที่ใช้บริการส่งอาหาร เนื่องจากปัจจุบันมีการใช้บริการส่งอาหารเป็นจำนวนมาก ทำให้เกิดขยะพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้งมากขึ้นด้วย และอาจทำให้เกิดมลพิษทางสิ่งแวดล้อมเพิ่มขึ้นในอนาคตได้

3) ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดหน้าที่และความรับผิดชอบของผู้ประกอบการร้านอาหารที่ใช้บริการส่งอาหาร เพื่อจัดการขยะพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้ง

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 มาตรา 78 บัญญัติไว้ว่า “การเก็บรวบรวม การขนส่ง และการจัดการด้วยประการใด ๆ เพื่อบำบัดและขจัดขยะมูลฝอยและของเสียอื่นที่อยู่ในสภาพเป็นของแข็ง การป้องกันและควบคุมมลพิษที่เกิดจากหรือมีที่มาจากการทำงานเหมือนแร่ทั้งบนบกและในทะเล การป้องกันและควบคุมมลพิษที่เกิดจากหรือมีที่มาจาก การสำรวจ และขุดเจาะน้ำมัน ก๊าซธรรมชาติ และสารไฮโดรคาร์บอนทุกชนิด ทั้งบนบกและในทะเล หรือการป้องกันและควบคุมมลพิษที่เกิดจากหรือมีที่มาจาก การปล่อยทิ้งน้ำมันและการทิ้งของเสียและวัตถุอื่น ๆ จากเรือเดินทะเล เรือบรรทุกน้ำมันและเรือประเภทอื่น ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น”

จากบทบัญญัติดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า เนื่องจากปัจจุบันยังเกิดปัญหาขยะพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้งเป็นจำนวนมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชนได้พัฒนาวิธีการรับและส่งอาหาร แต่ไม่ได้กำหนดวิธีกำจัดหรือป้องกันการเกิดขยะเหล่านั้น ได้ดีเท่าที่ควร ผู้ประกอบการร้านอาหารที่เข้าร่วมแพลตฟอร์มใช้บริการส่งอาหารถือเป็นส่วนหนึ่ง

ในการก่อให้เกิดปัญหาขยะพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้ง ฉะนั้น ผู้ประกอบการร้านอาหารต่าง ๆ อาจยังไม่ได้ตระหนักถึงผลกระทบจากการเลือกใช้พลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้งภายหลังจากบริโภค ทำให้เกิดปัญหาสิ่งแวดล้อมตามมาด้วย การกำหนดหน้าที่และความรับผิดชอบของผู้ประกอบการร้านอาหารจึงเป็นเรื่องสำคัญ ซึ่งประเทศไทยยังไม่มีกำหนดในกฎหมายหรือมาตรการส่งเสริมที่เหมาะสมไว้อย่างเคร่งครัด อาจมีเพียงมาตรการที่มุ่งเน้นการแก้ปัญหาขยะพลาสติกในภาพรวมของสังคมและมีผลต่อธุรกิจดังกล่าวโดยอ้อม ทั้งนี้ พระราชบัญญัติฯ ดังกล่าว ยังมีได้มีการกำหนดหน้าที่ของผู้ประกอบการร้านอาหาร ซึ่งถือว่าเป็นผู้ก่อให้เกิดของเสียหรือมลพิษอื่น ๆ ไปด้วย จึงจำเป็นจะต้องให้ผู้ประกอบการร้านอาหารที่ใช้บริการส่งอาหารตระหนักถึงการจัดการขยะพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้ง และมีส่วนร่วมในการจัดการขยะพลาสติกอย่างยั่งยืนในอนาคตได้

จากสภาพปัญหาดังกล่าวข้างต้นทั้งหมด เห็นได้ว่าประเทศไทยไม่ได้มีบทบัญญัติเฉพาะควบคุมเกี่ยวกับการจัดการขยะพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้งไว้อย่างชัดเจน ซึ่งส่งผลให้การจัดการขยะมีประสิทธิภาพไม่เพียงพอ และอัตราการเพิ่มขึ้นของปริมาณขยะพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้งเพิ่มมากขึ้น ดังนั้น เพื่อให้ได้มาซึ่งแนวทางการจัดการขยะพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้งอย่างมีประสิทธิภาพ และเหมาะสมกับประเทศไทย จึงควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายที่เกี่ยวข้อง และเสนอวิธีการแก้ปัญหาในการจัดการขยะพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้ง ซึ่งเป็นที่มาของการศึกษาในครั้งนี้ โดยศึกษากฎหมายต่างประเทศเป็นแนวทาง

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาแนวคิด หลักการ และทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการขยะพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้งจากร้านอาหารที่ใช้บริการส่งอาหาร
2. เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการจัดการขยะพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้งของต่างประเทศและประเทศไทย
3. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับการจัดการขยะพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้งจากร้านอาหารที่ใช้บริการส่งอาหาร
4. เพื่อศึกษาแนวทางการแก้ปัญหาเกี่ยวกับการจัดการขยะพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้งจากร้านอาหารที่ใช้บริการส่งอาหาร

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

ประเทศไทยมีพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 ควบคุมเกี่ยวกับการจัดการขยะพลาสติก แต่ไม่ได้มีบทบัญญัติเฉพาะควบคุมเกี่ยวกับการจัดการขยะ

พลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้ง ส่งผลให้การจัดการขยะมีประสิทธิภาพไม่เพียงพอต่อการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม และมีอัตราการเพิ่มของปริมาณขยะพลาสติกดังกล่าวมากขึ้น ดังนั้น เพื่อให้การจัดการขยะพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้งมีประสิทธิภาพ จึงควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายดังกล่าว

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษานี้มุ่งเน้นการศึกษาสภาพปัญหาการจัดการขยะพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้งจากร้านอาหารที่ใช้บริการส่งอาหาร การกำหนดมาตรการส่งเสริมสำหรับผู้ประกอบการร้านอาหาร รวมถึงการกำหนดหน้าที่และความรับผิดชอบของผู้ประกอบการร้านอาหารที่ใช้บริการส่งอาหาร เพื่อจัดการขยะพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้ง และวิเคราะห์เปรียบเทียบการจัดการขยะพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้งของต่างประเทศและประเทศไทย เพื่อใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงประเด็นข้อกฎหมายและเสนอวิธีการแก้ปัญหาในการจัดการขยะพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้ง

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

สารนิพนธ์ฉบับนี้จะเป็นการใช้วิธีการค้นคว้าและการวิจัยเอกสารเป็นหลัก โดยศึกษาและค้นคว้าจากการรวบรวมข้อมูลจากตำรา หนังสือ ตำรับกฎหมาย บทความทางวิชาการ งานวิจัยและเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ตลอดจนสืบค้นข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อให้ได้ข้อสรุปและเสนอแนะของการศึกษาวิจัยในครั้งนี้

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงแนวคิด หลักการ และทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการขยะพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้งจากร้านอาหารที่ใช้บริการส่งอาหาร
2. ทำให้ทราบถึงมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการจัดการขยะพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้งของต่างประเทศและประเทศไทย
3. ทำให้ทราบถึงวิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับการจัดการขยะพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้งจากร้านอาหารที่ใช้บริการส่งอาหาร
4. ทำให้ทราบถึงแนวทางการแก้ปัญหาเกี่ยวกับการจัดการขยะพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้งจากร้านอาหารที่ใช้บริการส่งอาหาร